

การเปรียบเทียบภาษาและวัฒนธรรมไทยกับเกาหลี

A COMPARATIVE STUDY ON LINGUISTIC CULTURE OF KOREAN AND THAI

ฌองส์ ฮวัน ชุง*

Jung, Hwan-Seung*

ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ กรุงโซล สาธารณรัฐเกาหลี
Department of Thai, Faculty of Oriental Languages, Hankuk University of Foreign Studies,
Seoul, Korea.

*Corresponding author, E-mail: junghs@hufs.ac.kr

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้นำเสนอการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมการใช้ภาษาของเกาหลีและไทย จากลักษณะวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัย อันสะท้อนให้เห็นถึงระดับภาษาและแสดงให้เห็นว่าภาษาสะท้อนวัฒนธรรม

วัฒนธรรมทางภาษาของภาษาเกาหลีและภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับอาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัย มีการกล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมเสื้อผาระหว่างเกาหลีกับไทยมีขนาดและมีรูปทรงที่แตกต่างกัน เนื่องจากความแตกต่างทางสภาพภูมิอากาศอากาศ รวมถึงสถาบันพระมหากษัตริย์ และความเชื่อทางพระพุทธศาสนา

วัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหาร นั้น ประเทศเกาหลีได้มีการพัฒนาวัฒนธรรมอาหาร จากพื้นฐานชีวิต คือ ข้าว กิมจิ และปลาเค็ม นำไปสู่พัฒนาการที่หลากหลายของคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่เดียวกัน วัฒนธรรมอาหารของไทยก็มีข้าวและปลาเป็นพื้นฐานชีวิตเช่นกัน ส่งผลสู่การพัฒนาและคำศัพท์ที่เกี่ยวกับอาหารการกิน รวมไปถึงสถาบันพระมหากษัตริย์ และพระสงฆ์ ซึ่งนับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการพัฒนาในทางภาษาให้เกิดความหลากหลาย

วัฒนธรรมที่อยู่อาศัยในประเทศเกาหลีมีหลากหลายแบบ ทั้งวิธีการปลูกสร้าง และรูปทรงของอาคาร จึงเป็นที่มาของการพัฒนาคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง สำหรับประเทศไทยมีลักษณะที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน และมีชื่อเรียกต่างกันขึ้นอยู่กับสถานภาพและฐานะทางสังคม

การวิจัยครั้งนี้ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งสำหรับชาวไทยที่เรียนภาษาเกาหลี และชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทย จะได้เกิดความรู้ความเข้าใจเชิงลึกในวัฒนธรรมทางภาษาเกาหลีและภาษาไทย

คำสำคัญ: ภาษาเกาหลี ภาษาไทย ภาษาวัฒนธรรม ภาษาและวัฒนธรรม วัฒนธรรมทางภาษาไทย วัฒนธรรมทางภาษาเกาหลี

Abstract

This study presents a comparative analysis of how Korean and Thai living culture based on food, clothing and housing was reflected in their respective languages with the presupposition that language reflects culture.

When linguistic culture of Korean and Thai languages relating to food, clothing and housing is reviewed, for clothing culture, there is a difference in shapes between Korean and Thai clothing due to weather difference in royal family and Buddhist between the two countries.

For food culture, Korea has developed a food culture centering on rice, kimchi and salted fish, leading to a diverse development of corresponding vocabularies. Meanwhile, in Thailand, food culture centering on rice and fish has developed, and vocabularies on food eaten by royal families and monks have been developed in a diverse way.

For housing culture, in Korea, there are diverse kinds of residences according to building methods and shapes, leading to a corresponding vocabulary development. In Thailand, residences differ in their names depending on their occupants' social position and status.

This research is believed to be of great help to Thais who learn Korean language, and to Koreans who learn Thai in having an in-depth understanding of Korean linguistic culture and Thai linguistic culture.

Keywords: Korean language, Thai language, linguistic culture, language and culture, Thai linguistic culture, Korean linguistic culture

บทนำ

ประเทศไทยและสาธารณรัฐเกาหลีตั้งอยู่ในทวีปเอเชียเหมือนกัน สาธารณรัฐเกาหลีได้รับอิทธิพลของพระพุทธศาสนาตั้งแต่หลังยุคสามอาณาจักร และได้รับอิทธิพลของขงจื้อในสมัยโชซอน ทำให้ภาษาเกาหลีปรากฏคำเรียกญาติเป็นจำนวนมาก เช่น 오빠[oppa], 형[hyeong], 누나[nuna], 언니 [eonni] [1] เป็นต้น ในขณะที่ประเทศไทยได้รับอิทธิพลของพระพุทธศาสนาตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 จึงปรากฏคำเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาอยู่จำนวนไม่น้อยเช่นกัน เช่น คำว่า ทำบุญ ทำทาน ประเทศทั้งสองได้รับอิทธิพลเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารมาแบบเดียวกัน ในภาษาเกาหลีปรากฏคำว่า “กิมจิ” และ “ขนมต็อก” สำหรับภาษาไทยนั้น ปรากฏคำว่า “ข้าว” และ “ปลา” อยู่ในภาษาเป็นจำนวนมาก

ภาษาไทยและภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่จัดอยู่ในตระกูลภาษาที่แตกต่างกัน [2] ดังนั้นวัฒนธรรมการใช้ภาษาจึงมีความแตกต่างกัน [3] บทความนี้ศึกษาถึงลักษณะทางวัฒนธรรมด้านอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย ที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาเกาหลี

วัฒนธรรมด้านอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย ที่ปรากฏในภาษาเกาหลี

สาธารณรัฐเกาหลีได้รับอิทธิพลของขงจื้อจากประเทศจีน อีกทั้งยังเป็นประเทศที่มีฤดูกาลที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ทำให้เกิดความสัมพันธ์ของวัฒนธรรมด้านอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย กับวิถีการดำเนินชีวิตของชนชาวเกาหลีอย่างลึกซึ้ง [4]

1. วัฒนธรรมเครื่องนุ่งห่ม

เครื่องนุ่งห่มของชาวเกาหลีนั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ชุดฮันบก และชุดสูท ชุดฮันบกเป็นชุดประจำชาติเกาหลีที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ส่วนชุดสูทเป็นเครื่องนุ่งห่มที่ได้รับอิทธิพลมาจากตะวันตก ประมาณร้อยกว่าปี ตัวอย่างคำที่เป็นเครื่องนุ่งห่มซึ่งมีมานานแล้ว เช่น

	ภาษาเกาหลี	คำอ่าน	ภาษาไทย
(1)	갓	[gat]	หมวกปีกมีลักษณะโปร่งและสีดำ
	초립	[chorip]	หมวกปีกทรงสูงทำจากฟางข้าว
	벙거지	[beonggeoji]	หมวกที่มีลักษณะคล้ายหมวกทหารสมัยโบราณ

ตัวอย่างคำข้างต้นนี้ เป็นคำเรียก “หมวก” อันมีลักษณะต่างๆ กัน แต่ละชื่อนั้น ปรากฏตามลักษณะการใช้งานและลักษณะของหมวก ชาวเกาหลีสมัยโบราณเมื่อออกนอกบ้านจะสวมหมวก การสวมหมวกเป็นการแสดงถึงสถานภาพทางสังคมได้ โดยเฉพาะชนชั้นผู้ดี จะสวมหมวก “갓” ซึ่งถือเป็นเอกลักษณ์ของชนชั้นผู้ดีอีกด้วย

(1)	깃	[git]	ปกเสื้อ
	동정	[dongjeong]	แถบสีขาวของปกเสื้อ
	섶	[seop]	แถบด้านในของปกเสื้อ

คำข้างต้นนี้ เป็นคำที่แสดงถึงส่วนต่างๆ ของเสื้อผ้า ในบรรดาคำเหล่านี้ คำว่า “깃” หมายถึงปกเสื้อของชุดฮันบก มีสำนวนที่ว่า “옷깃만 스쳐도 인연이다 [otgitman seuchyeodo inyeonida]” มีความหมายว่า “การพบกันของคนเราไม่ใช่เป็นสิ่งที่ง่ายเลย” ดังนั้นการพบกันแม้แต่เพียงระยะเวลาสั้นๆ ก็ตาม ก็ถือว่าเป็นการพบที่สำคัญมาก

ชุดประจำชาติเกาหลีนั้น ไม่มีกระเป๋ా เมื่อต้องการใส่เอกสารใดๆ จึงต้องใส่ไว้ที่แขนเสื้อ จึงทำให้เกิดคำศัพท์ว่า “소매치기 [somaechigi]” ซึ่งแปลว่านักล้วงกระเป๋า

(2)	다리속곳	[darisokgot]	กระโปรงชั้นใน
	속속곳	[soksokgot]	ชุดชั้นในชั้นในสุด

คำที่แสดงถึงกระโปรงชั้นในนั้นมีเพียง 2 คำเท่านั้น จึงกล่าวได้ว่า สังคมของชนชาวพื้นเมืองเกาหลีนั้นสตรีมีขอบเขตและข้อจำกัดอยู่ไม่น้อย

(1)	ㄱ. 버선	[beoseon]	ถุงเท้า
	덧버선	[deotbeoseon]	ถุงเท้าชั้นนอก
	발싸개	[balsagae]	ถุงเท้าชั้นใน
	ㄴ. 호도버선	[hyodobeoseon]	ถุงเท้ากตัญญู
	타래버선	[taraebeoseon]	ถุงเท้าฝ้ายสำหรับเด็ก
	ㄷ. 곧은 버선	[goteun beoseon]	ถุงเท้าทรงสูง
	누인버선	[nuinbeoseon]	ถุงเท้าทรงเตี้ย
	ㄹ. 훌버선	[hotheoseon]	ถุงเท้าเกาหลีชั้นใน
	겹버선	[gyeopbeoseon]	ถุงเท้าเกาหลีชั้นนอก

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เรียนรู้ลักษณะภาษาเกาหลีเกี่ยวกับถุงเท้าจำนวนมาก ข้อ (4. ㄱ) เป็นถุงเท้าทั่วไป (4. ㄴ) แสดงถึงลักษณะคุณสมบัติของถุงเท้า (4. ㄷ) แสดงถึงรูปร่างของถุงเท้า และ (4. ㄹ) แสดงถึงวิธีการทำถุงเท้า ตัวอย่างดังกล่าว แสดงว่า การแต่งกายของสตรีเกาหลี ถุงเท้าเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน

(1)	짤신	[jipsin]	รองเท้าฟาง
	미투리	[mituri]	รองเท้า ทำจากป่าน
	uhnhye/당혜	[unhye/danghye]	รองเท้าหนังผู้หญิง/ผู้ชาย

ตัวอย่างคำข้างต้นแสดงถึงชนิดของรองเท้าต่างๆ ซึ่งแสดงถึงลักษณะของสังคมเกาหลีว่าเป็นสังคมเกษตรกรรม สังคมชนชั้นและศักดินา

2. วัฒนธรรมอาหาร

อาหารหลักของชาวเกาหลี คือ ข้าวและกิมจิ ในภาษาเกาหลีมีคำที่แสดงถึงวัฒนธรรมการรับประทานอาหาร อยู่เป็นจำนวนมาก เช่น

(1)	ㄱ. 날가리	[natnari]	กองข้าวเปลือก
	뒷목	[dwitmok]	ปลายข้าว
	이삭	[isak]	ยอดข้าว
	ㄴ. 찰쌀	[chapssal]	ข้าวเหนียว
	멥쌀 (=입쌀)	[mepsal (=ipssal)]	ข้าวเจ้า
	벼쌀	[byeopsal]	ข้าวเหนียวกับข้าวเจ้า
	ㄷ. 수라	[sura]	พระกระยาหาร
	진지	[jinji]	อาหาร
	밥	[bap]	ข้าวชั้นสามัญชน
	ㄹ. 강다짐	[gangdajim]	ข้าวที่กินเปล่าอย่างเดียว
	매나니	[maenani]	ข้าวที่กินเปล่าอย่างเดียว
	ㄹ. 눈치밥	[nunchitbap]	ข้าวเกรงใจ
	공밥	[gongbap]	ข้าวที่กินฟรี
	기승밥	[giseungbap]	ข้าวบนคันทนา
	ㅂ. 진밥	[jinbap]	ข้าวที่หุงด้วยปริมาณน้ำพอ
	된밥	[doenbap]	ข้าวที่หุงด้วยปริมาณน้ำไม่พอ
	ㅅ. 지에밥	[jriebap]	ข้าวหนึ่ง
	눌은밥 (누룽지)	[nureunbap (=nurungji)]	ข้าวด้ง

○. 감투밥 고깔밥	[gamtubap] [gokkalbap]	ข้าวล้นถ้วย ข้าวราดหน้าบนข้าวผสมธัญพืช
ㅈ. 지레뚝 한밥	[jiretteum] [hanbap]	ข้าวสุกๆ ดิบๆ ข้าวที่กินช้ากว่าปกติ

จากตัวอย่างข้างต้นนี้ ข้อ (1. ㄱ) แสดงถึงลักษณะของต้นข้าว (1. ㄴ) แสดงถึงประเภทของข้าวสาร (1. ㄷ) แสดงสถานภาพทางสังคมของผู้ที่รับประทานข้าว (1. ㄹ) แสดงถึงข้าวและกับข้าวที่รับประทาน (1. ㅁ) แสดงถึงเหตุที่กินข้าว (1. ㅂ) ระดับการสุกของข้าว (1. ㅅ) การแปรรูปของข้าว (1. ㅇ) ลักษณะการดักข้าวใส่ถ้วย (1. ㅈ) เวลาดักข้าว คำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าข้าวเป็นอาหารหลักของชาวเกาหลี อีกทั้งวิธีการรับประทานข้าวหรือกับข้าวที่ปรากฏนั้น อาจมีน้ำเกลือและข้าวเปล่าเป็นต้น สะท้อนให้เห็นสังคมเกาหลีในสมัยก่อน เป็นสังคมที่มีความยากลำบาก ดังนั้น การรับประทานข้าวจึงปรากฏออกมาในรูปแบบต่างๆ

(2) ㄱ. 시루떡 물편	[sirutteok] [mulpyeon]	ต็อกข้าวเจ้าหน้าถ้วยแดง (ต็อกสายรุ้ง) ต็อกข้าวเจ้าทั่วไป
ㄴ. 가래떡 개피떡(바람떡) 증편(술떡)	[garaedeok] [gaepitteok(=baramtteok)] [jeungpyeon(=sultteok)]	ต็อกข้าวเป็นแท่งยาวสีขาว ต็อกรูปพระจันทร์เสี้ยว ต็อกเหล้า
ㄷ. 개떡 비지떡	[gaetteok] [bijitteok]	ต็อกที่ทำง่าย ๆ ต็อกทำจากแป้งถั่วหลังจากทำเต้าหู้

วัฒนธรรมด้านอาหารของเกาหลีนั้น ขนมต็อกเป็นสิ่งสำคัญรองจากข้าว มีสำนวนเกาหลีที่เกี่ยวกับขนมต็อกปรากฏอยู่หลายสำนวน เช่น ‘남의 손에 있는 떡이 더 커 보인다[Namui sone itneun tteogi deo keo boinda]’ “ขนมต็อกที่อยู่ในมือของผู้อื่นดูใหญ่กว่า” หรือ ‘남의 목장에 있는 풀이 더 파래 보인다[Namui sone itneun tteogi deo keo boinda]’ “หญ้าในฟาร์มของผู้อื่นดูเขียวชอุ่มกว่า” สำนวนเหล่านี้มีความหมายสอดคล้องกับสำนวนภาษาอังกฤษ จากตัวอย่างข้างต้น จะสังเกตเห็นได้ว่าคำในข้อ (2. ㄱ) เป็นชื่อขนมต็อกที่จำแนกเป็นประเภทใหญ่ 2 ประเภท (2. ㄴ) เป็นการเรียกชื่อตามวิธีการทำ และ (2. ㄷ) เรียกชื่อขนมตอกตามวัตถุดิบที่ทำ ในข้อ (2. ㄷ) นั้นเป็นการนำข้าวสารมาทำขนมตอกโดยผสมกับวัตถุดิบอื่นๆ จึงมีภาษาเรียกชื่อขนมตอกเป็นจำนวนมาก [5]

(3) ㄱ. 창난젓 갈치창젓	[changnanjeot] [galchichangjeot]	ไส้ปลาพอลแล็คคอง ไส้ปลาคาบาเงินคอง
ㄴ. 멸치젓 꼰뚜기젓	[myeolchijeot] [kkolttugijeot]	ปลาฉิ่งฉิ่งคอง ปลาหมึกคอง
ㄷ. 새우젓 세하젓	[saeujeot: [sehajeot]	กุ้งคอง กุ้งฝอยคอง
ㄹ. 토하젓(=생어젓)	[tohajeot (= saengeojeot)]	กุ้งน้ำจืดคอง

㉑. 오리젯	[orijeot]	เนื้อเปิดตอง
거위젯	[geowijeot]	เนื้อห่านตอง
ㅂ. 아감젯	[agamjeot]	เหงือกปลาตอง
알젯	[aljeot]	ไขปลา

“จอชกาล” เป็นอาหารหมักดองที่สำคัญชนิดหนึ่ง อาหารชนิดนี้เป็นการนำสัตว์ เช่น ปลาและกุ้งเป็นต้น มาหมักดองเป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งนอกจากจะเป็นการถนอมอาหารแล้ว ยังเป็นการเพิ่มรสชาติของอาหารหมักดองอีกด้วย วัตถุดิบที่ใช้ ส่วนใหญ่ คือ สัตว์จำพวกปลา จากตัวอย่างข้างต้น (3. ㉑) เป็นจอชกาลที่นำลำไส้หรือไขปลาหมักดอง (3. ㉒) เรียกชื่อจอชกาลตามชื่อปลาชนิดต่างๆ (3. ㉓) เรียกจอชกาลที่ทำจากกุ้งตามระยะเวลาในการหมักดอง (3. ㉔) เป็นการนำกุ้งน้ำจืดมาหมักดอง (3. ㉕) เป็นจอชกาลที่ทำจากสัตว์ปีกและกบ และ (3. ㉖) เป็นการนำส่วนต่างๆ ของปลามาหมักดอง ข้อความข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่า อวัยวะเกือบทุกส่วนของปลา และสัตว์ปีก สามารถที่จะนำมาทำเป็นจอชกาลได้

(4) ㉗. 배추김치	[baechugimchi]	กิมจิผักกาด
갓김치	[gatgimchi]	กิมจิผักกาดขวางตั้ง
㉘. 통김치	[tonggimchi]	กิมจิผักกาดทั้งหัว
날김치	[nalgimchi]	กิมจิที่เพิ่งหมัก
㉙. 총각김치	[chonggakgimchi]	กิมจิที่ทำจากหัวไชเท้าตัวเล็ก
홀아비김치	[horabigimchi]	กิมจิที่ทำจากผักกาดหรือหัวไชเท้า
㉚. 씨레기김치	[sseoregigimchi]	กิมจิผสม(เกาหลีเหนือ)
얼갈이김치	[eolgarigimchi]	กิมจิผักกาดฤดูหนาว
㉛. 동치미	[dongchimi]	กิมจิน้ำสำหรับฤดูหนาว
싱건지	[singgeonji]	กิมจิน้ำรสจัด

กิมจิเป็นเครื่องเคียงที่สำคัญของชาวเกาหลี กล่าวได้ว่า เป็นภูมิปัญญาของชาวเกาหลีที่ทำผักดองไว้อย่างดี อีกทั้งยังคงรักษาวิตามินและคุณค่าทางอาหารไว้ได้เป็นอย่างดี สำหรับฤดูหนาว (4. ㉗) เรียกชื่อกิมจิตามวัตถุดิบที่ใช้ดอง (4. ㉘) เรียกชื่อกิมจิตามลักษณะรูปร่างของผักกาดขาว (4. ㉙) เป็นกิมจิที่ทำจากหัวไชเท้าหรือแตงกวา (4. ㉚) เรียกชื่อกิมจิตามระยะเวลาการดองและวิธีการดอง และ (4. ㉛) เป็นกิมจิที่มีน้ำ จากชื่อกิมจิเหล่านี้ จะพบว่าชาวเกาหลีรับประทานกิมจิที่ใช้ผักกาดขาวในอาหารประเภทหมักดองมากที่สุด

(5) 살치	[salchi]	เนื้อติดส่วนบนของซี่โครง
뼈뜯이	[ppyeotteuji]	เนื้อติดกระดูก
수구레	[sugure]	เนื้อติดหนัง

ตัวอย่างคำข้างต้นนี้เป็นชื่อของส่วนต่างๆ ของเนื้อวัว กล่าวได้ว่า สังคมพื้นเมืองของชนชาวเกาหลีเป็นสังคมเกษตรกรรม วัวจึงเป็นสัตว์ที่ถือได้ว่าเป็นสมาชิกของครอบครัว ด้วยเหตุนี้ ในการนำเนื้อวัวมาปรุงเป็นอาหารนั้น จะต้องพยายามนำทุกส่วนของเนื้อวัวมารับประทาน เป็นการให้ความสำคัญต่อวัวอีกประการหนึ่ง

3. วัฒนธรรมที่อยู่อาศัย

สาธารณรัฐเกาหลีเป็นประเทศที่มีอากาศแตกต่างกัน 4 ฤดูกาล ดังนั้น ภูมิปัญญาในการดำรงชีวิตประจำวันของชนชาวเกาหลีจึงปรากฏให้เห็นอยู่มากมาย ดังจะกล่าวถึงตัวอย่างของวัฒนธรรมทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่อยู่อาศัย

(1) ㄱ. 곱은자집(=고패집) 뜨리집(=뜰집)	[gobeunjajip(=gopaejip)] [ttwarijip(=tteuljip)]	บ้านรูป ㄱ บ้านรูป ㄱ
ㄴ. 몸채/거느림채 별채	[momchae/geoneurimchae] [byeolchae]	ตัวบ้าน อาคารเสริม
ㄷ. 오두막집(=옴팡집) 도끼집	[odumakjip(=ompangjip)] [dokkijip]	กระท่อม บ้านที่สร้างง่าย ๆ
ㄹ. 길갓집 외주물집	[gilgatjip] [oejumuljip]	บ้านริมทาง บ้านที่สร้างติดกับถนน
ㅁ. 돌담집 투막	[doldamjip] [tumak]	บ้านกำแพงหิน บ้านเสาทั้งต้น

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงถึงลักษณะบ้านประเภทต่างๆ บ้านในข้อ (1. ㄱ) เรียกตามลักษณะของบ้าน (1. ㄴ) เรียกตามตำแหน่งของบ้าน (1. ㄷ) เรียกตามวิธีการสร้างบ้าน (1. ㄹ) เรียกตามลักษณะส่วนที่ยื่นออกมานอกตัวบ้าน (1. ㅁ) เรียกตามวัสดุที่ใช้ในการสร้างบ้าน จากลักษณะชื่อบ้านที่ปรากฏดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่อยู่อาศัย ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยพื้นบ้านของสังคมชนชาวเกาหลี ที่มีความสวยงามเสมือนรูปภาพ

(2) ㄱ. 기와집 초가집	[giwajipgwa] [chogajip]	บ้านหลังคากระเบื้อง บ้านหลังคาฟางข้าว
ㄴ. 이엉 마름	[ieong] [mareum]	หลังคาฟางข้าวเป็นมัดๆ มัดฟางข้าวเป็นมัดๆ

ตัวอย่างคำในข้อ (2. ㄱ) เป็นการเรียกชื่อบ้านตามลักษณะของวัสดุในการสร้างหลังคา ถึงแม้ว่าเราจะไม่เห็นสภาพของบ้านเกาหลี แต่จากชื่อที่ปรากฏก็สามารถทราบได้ว่าบ้านเกาหลีนั้นมีลักษณะอย่างไร (2. ㄴ) แสดงให้เห็นถึงวิธีการสร้างหลังคาบ้าน เช่น คำว่า 이엉 คือ การสร้างบ้านโดยใช้ฟางข้าวเป็นวัสดุในการมุงหลังคาบ้าน เป็นการนำฟางข้าวมามัดรวมกันเป็นมัดๆ แล้วนำไปมุงหลังคาบ้าน

(3) ㄱ. 벽 돌죽담	[byeok] [doljukdam]	ฝาผนัง รั้วหิน
ㄴ. 굽바자 개바자	[gupbaja] [gaebaja]	รั้วเตี้ยๆ รั้วไม้ไผ่

ㄷ. 뜰	[tteul]	สวนหย่อม
뒤곶 (=뒤안)	[dwikkyeot (=dwian)]	สวนหลังบ้าน

คำข้างต้นนี้แสดงให้เห็นถึงวัสดุที่ล้อมรอบบ้าน ข้อ (3. ㄱ) เป็นคำที่เกี่ยวกับฝาผนังและรั้วบ้าน และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวัสดุที่ใช้ทำรั้วบ้าน (3. ㄴ) แสดงถึงวัสดุที่ใช้ในการทำรั้วบ้าน (3. ㄷ) แสดงถึงลักษณะและที่อยู่ของสนามหรือบริเวณบ้าน

(4) ㄱ. 여닫이	[yeodaji]	ประตูเปิดปิด
내리닫이	[naeridaji]	หน้าต่างขึ้นลง

ㄴ. 지게문	[jigemun]	ประตูระหว่างห้องนอนกับห้องรับแขก
사립문	[sarimmun]	ประตูทำจากกิ่งไม้

ㄷ. 문틀	[munteul]	กรอบประตู
문짝	[munjjak]	ประตูหรือหน้าต่างที่ยังไม่ประกอบกรอบ

คำข้างต้นนี้เป็นคำเรียกประตูและองค์ประกอบต่างๆ ของประตูที่มีความหลากหลาย ข้อ (4. ㄱ) เรียกชื่อประตูโดยใช้วิธีการเปิดและปิดประตู (4. ㄴ) เรียกตามลักษณะของประตูและวิธีการใช้งาน และ (4. ㄷ) เรียกตามส่วนต่างๆ ของประตู

จากตัวอย่างคำานานาชนิดดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าวัฒนธรรมที่อยู่อาศัยของชาวเกาหลีเป็นวัฒนธรรมที่มีความละเอียดและมีความประณีตมาก

วัฒนธรรมการแต่งกาย อาหารและที่อยู่อาศัยที่ปรากฏในภาษาไทย

ประเทศไทยตั้งอยู่ในอาณาเขตเมืองร้อน เมื่อศตวรรษที่ 13 ได้รับอิทธิพลจากพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท ในเขตภาคใต้มีประชากรส่วนหนึ่งนับถือศาสนาอิสลาม ประเทศไทยมีพระมหากษัตริย์เป็นองค์ประมุขของประเทศ จากบริบทต่างๆ เหล่านี้ ทำให้ชนชาวไทยมีความเกี่ยวพันอย่างลึกซึ้งกับวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกาย อาหาร และที่อยู่อาศัย ดังจะกล่าวถึงลักษณะวัฒนธรรมการแต่งกาย อาหารและที่อยู่อาศัยที่ปรากฏในภาษาไทย ต่อไปนี้

1. วัฒนธรรมการแต่งกาย

(1) ผ้าโพก ผ้าคลุมผม หมวก (พระมาลา) งอบ กุ๊เลีย มงกุฎ ชฎา เทร็ด พอก

ตัวอย่างคำศัพท์ข้างต้นนี้ เป็นชื่อหมวกและผ้าที่นำมาคลุมศีรษะในชีวิตประจำวัน คนไทยนำผ้ามาคลุมศีรษะและใส่หมวก ซึ่งหมวกนั้นมีหลายชนิด สำหรับพระมหากษัตริย์หรือพระราชวงศ์หรือขุนนางก็ใช้หมวกเช่นเดียวกัน และชื่อของหมวกก็แตกต่างกันออกไป คำว่า “เทริด” เป็นหมวกชนิดหนึ่งที่ใช้ในการแสดงรูปแบบการสวมหมวกของคนไทยนั้นมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะภูมิอากาศที่ร้อน และแสดงถึงลักษณะสังคมพื้นเมืองของชนชาวไทยได้อย่างชัดเจน

(2) ก. ปก สาบ รังคุม ห่วงกระดุม คออก แขน ข้อมือ ขา ขอบ ตะเข็บ

ข. ผ้าซับใน ผ้ารองใน ผ้าเสริมในผ้ารองขอบแข็ง ผ้ากั้น ผ้ามอบ ผ้าทาบ [6]

จากตัวอย่างคำข้างต้น ข้อ (2. ก) เป็นคำเรียกส่วนต่างๆ ของเสื้อผ้า (2. ข) เป็นชื่อผ้า ส่วนคำว่า “กระดุม” นั้น สำหรับคำราชาศัพท์ใช้คำว่า “พระดุม” จากชื่อเรียกที่หลากหลายข้างต้นนี้ ทำให้ทราบได้ว่า คนไทยมีความละเอียดพิถีพิถันในเรื่องเครื่องแต่งกาย

(3) กางเกง (พระสนับเพลา) กางเกงใน กางเกงลิง กระโปรง กางสำเร็จ กระโปรงชั้นใน

ตัวอย่างคำเหล่านี้เป็นคำเรียกกางเกงและกระโปรง เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอากาศร้อน ดังนั้น กางเกงชั้นในและกระโปรงชั้นในไม่มีความหลากหลายเท่าใดนัก สำหรับคำราชาศัพท์ของคำว่า “กางเกง” นั้น ใช้คำว่า “พระสนับเพลา”

(4) ก. ผ้าห่ม (ทรงสะพัก) ผ้าแถบ ผ้าสไบ สไบเฉียง เต่า เอี่ยม

ข. ผ้าถุง (พระภูษา) ผ้าม่วง ชิน ผ้าถุง ผ้าโสร่ง ปาเต๊ะ เตี่ยว ผ้าขาวม้า [7]

คำในข้อ (4. ก) เป็นคำเรียกผ้าที่นำมาพันส่วนบนของร่างกาย (4. ข) เป็นคำเรียกผ้าที่นำมาพันส่วนล่างของร่างกาย ในภาษาไทย คำว่า “นุ่ง” คือ การนำผ้ามาพันส่วนล่างของร่างกาย ในภาษาเกาหลีไม่ปรากฏคำที่มีความหมายเดียวกันนี้ และในภาษาไทย คำว่า “ผ้า” มีความหมายว่า ‘ㅂ’ ซึ่งไม่ได้หมายถึงเสื้อผ้าสำเร็จรูป คำนี้แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมเครื่องนุ่งห่มที่เป็นผ้าไทยได้อย่างชัดเจน คำข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการแต่งกายของชนชาวไทยนั้น เป็นการนำผ้ามาพันร่างกาย ไม่ใช่ลักษณะของการใช้กระดุม

(5) กาสาวพัสตร์ ผ้าเหลือง ไตรจีวร ไตรครอง สบง จีวร สังฆาฏิ ประคด ผ้าอังสะ อติเรกจีวร

ตัวอย่างคำข้างบนนี้เป็นคำเรียกชื่อผ้าสำหรับพระภิกษุสงฆ์ ซึ่งมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของการนุ่งห่ม รูปร่าง เวลา และสถานที่ คำเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาของสังคมไทยได้อย่างชัดเจน

2. วัฒนธรรมอาหาร

(1) ก. ของกิน อาหาร (พระกระยาหาร) โภชนะ อาหารการกิน ภัทษาหาร ของกินเล่น ของขบเคี้ยว กับแก้ม ของว่าง (เครื่องว่าง) กับข้าว (เครื่องเสวย) ภัทษาหาร [6-7]

ข. อาหารมังสวิรัตติ อาหารเจ กระยาบวช [6-7]

ตัวอย่างคำในข้อ (1. ก) เป็นชื่ออาหารไทยทั่วไป (2. ข) เป็นชื่ออาหารเฉพาะอาหารหลักของชนชาวไทยคือ ข้าว นอกจากนี้มีผลไม้และของหวาน จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า มีคำศัพท์ที่เป็นชื่ออาหารและทำด้วยข้าวเป็นจำนวนมาก และแม้ว่าจะเป็นอาหารชนิดเดียวกัน แต่สำหรับพระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ ใช้คำเรียกชื่ออาหารที่แตกต่างออกไป ตัวอย่างคำข้อ (2. ข) คำว่า “อาหารมังสวิรัตติ” เป็นอาหารที่ปรุงจากผัก ส่วนคำว่า “อาหารเจ” คืออาหารที่ปราศจากการเติมกลิ่นและรส ทั้งสองคำนี้ เกี่ยวข้องกับศาสนาและความเชื่อของชนชาวไทย

(2) บิณฑบาต จังหัน โภชนียะ ขาพณียะ [6-7]

คำข้างต้นนี้เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับอาหารสำหรับพระภิกษุสงฆ์ สังคมไทยเป็นสังคมพระพุทธศาสนา จึงยกย่องพระภิกษุสงฆ์ไว้ในระดับสูง ดังนั้น ภาษาที่ใช้สำหรับพระภิกษุสงฆ์จึงแตกต่างจากภาษาของบุคคลทั่วไป ทำให้ทราบถึงลักษณะสังคมพระพุทธศาสนาของชนชาวไทยได้อย่างชัดเจน

(3) ก. แกง แกงจืด แกร้อน แกงเสียง ต้มกะปิ แกงกะทิ แกงเผ็ด แกงป่า แกงแดง แกงเขียวหวาน

ข. ต้ม ต้มเค็ม ต้มพะโล้ ต้มส้ม ต้มโคล้ง ต้มกะทิ ต้มยำ ต้มยำกะทิ ต้มซ่า ซุป

คำเหล่านี้เป็นชื่อของอาหารประเภทแกงและอาหารจืด ข้อ (3. ก) ส่วนใหญ่เป็นชื่อแกง ตัวอย่างข้อ (3. ข) เป็นชื่ออาหารประเภทแกง

ต้ม แต่การจำแนกว่าเป็น “แกง” หรือ “ต้ม” นั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับปริมาณของน้ำแกง แต่ขึ้นอยู่กับว่า ใส่ผักหรือไม่ว่าน้ำแกงมากน้อยเพียงใดและรสเผ็ดหรือจืดเป็นต้น จากข้อความข้างต้นนี้แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมด้านอาหารประเภทแกงเผ็ดและแกงจืดของประเทศไทยได้อย่างชัดเจน

(4) ผัด ยำ พล่า ก้อย ชุบ ลาบ ส้มตำ สลัด (สลัดผัก สลัดปลาหมึก สลัดผลไม้ ฯลฯ)

คำข้างต้นนี้เป็นชื่ออาหารที่ทำจากผัก เนื้อสัตว์และผลไม้ที่ผสมกัน การเรียกชื่อของอาหารเหล่านี้ขึ้นอยู่กับวิธีการปรุงอาหารนั้นๆ เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยผัก เนื้อสัตว์และผลไม้หลากหลายชนิด จึงมีชื่อเรียกอาหารที่เกี่ยวข้องกับผัก เนื้อสัตว์และผลไม้ตามชนิดของวัตถุดิบนำมาปรุงเป็นอาหาร

(5) น้ำพริก น้ำพริกปลาร้า น้ำปลาหวาน หลน

คำข้างต้นนี้เป็นชื่ออาหารที่มีพริกและน้ำปลาเป็นส่วนประกอบหลัก จะเห็นได้ว่าชื่ออาหารเหล่านี้มีคำว่า “ปลา” ประกอบอยู่ด้วย นั่นคือ มีการนำปลามาหมักกับเกลือจนได้ที่แล้วนำมาต้มและกรองเอาน้ำที่เรียกว่า น้ำปลามาทำเป็นเครื่องปรุงอาหาร ซึ่งแตกต่างจากอาหารเกาหลีที่ทำจากถั่วหมัก

3. วัฒนธรรมที่อยู่อาศัย

ประเทศไทยมีคำเรียกชื่อที่อยู่อาศัยจำนวนมาก ดังตัวอย่างคำต่อไปนี้

(1) บ้าน บ้านเรือน บ้านแฝด บ้านพัก ทาวน์เฮาส์ แฟลต ห้องชุด อพาร์ทเมนต์ บรรณกฤ

ตัวอย่างคำข้างต้นเป็นชื่อที่อยู่อาศัยซึ่งเรียกตามลักษณะวัตถุประสงค์ของการใช้งาน ลักษณะบ้านไทยในสมัยโบราณเป็นบ้านยกพื้นสูงและนิยมสร้างริมแม่น้ำ แต่ในปัจจุบันได้เปลี่ยนลักษณะเป็นแบบทาวน์เฮาส์ แฟลต ห้องชุด อพาร์ทเมนต์และคอนโดมิเนียมเป็นต้น คำว่า “บรรณกฤ” เป็นคำเรียกอาคารสำหรับนักบวช ซึ่งมุ่งหลังคาด้วยใบไม้ และระยะต่อมามุงด้วยกระเบื้องหรือสังกะสี

(2) พระบรมมหาราชวัง พระราชวัง พระราชนิเวศน์ วัง พระตำหนัก คຸ້ມ คັນทรุกฤ กฤ อาคาร

คำข้างต้นนี้ เป็นคำเรียกที่อยู่อาศัยตามสถานภาพของผู้อยู่อาศัย คำว่า “พระบรมมหาราชวัง” เป็นที่อยู่อาศัยของพระมหากษัตริย์และเชื้อพระวงศ์ “พระราชวัง” มีความสำคัญน้อยกว่าพระบรมมหาราชวัง คำว่า “พระราชนิเวศน์” มีความสำคัญรองจากพระราชวัง คำว่า “วัง” เป็นที่อยู่อาศัยของเชื้อพระวงศ์ คำว่า “ทำเนียบ” หมายถึงที่ทำการรัฐบาล จวน เป็นที่อยู่อาศัยของผู้ว่าราชการจังหวัด คຸ້ມ เป็นที่อยู่อาศัยของเหล่าขุนนางหรือชนชั้นผู้ดี คັນทรุกฤ เป็นที่อยู่อาศัยของพระพุทธรเจ้า คำว่า “กฤ” เป็นที่อยู่อาศัยของภิกษุสงฆ์ และคำว่า “อาคาร” เป็นที่อยู่อาศัยของเหล่าผู้แสวงบุญหรือนักบวช

(3) ก. พื้น ฟาก ยกพื้น ใต้ถุน

ข. ร่อง ล่อง ล่องแมว

ค. รอด ตง รา ดาน พริง ไม้แต่เตาไฟ ไม้พุก

ตัวอย่างในข้อ (3) เป็นคำเรียกส่วนต่างๆ ของบ้านเรือน ข้อ (3. ก) เป็นส่วนประกอบด้านล่างของบ้าน (3. ข) เป็นส่วนที่เป็นช่องและข้อ (3. ค) แสดงให้เห็นว่าบ้านทรงไทยนั้นไม่ใช่ว่าเป็นส่วนประกอบหลัก บ้านโบราณของไทยนั้นมีลักษณะการสร้างเป็นบ้านยกพื้นสูง และเนื่องจากลักษณะการสร้างแบบยกพื้นนี้ ทำให้ด้านล่างของบ้านมีช่องว่างและเป็นที่โล่ง สามารถใช้เก็บอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ได้ เด็กและสตรีสามารถใช้บริเวณนี้ในการทำงานบ้านอื่นๆ ได้ดี สำนวนที่ว่า “เก็บเปียใต้ถุนร้าน” หมายความว่า “การเก็บเหรียญที่หล่นอยู่ใต้ถุนบ้าน” แสดงให้เห็นถึงภาษาไทยด้านวัฒนธรรมที่อยู่อาศัยของชนชาวไทยได้เป็นอย่างดี

(4) ก. หลังคา หลังคาปีกนก ไชรา ชายคา กันสาด เพดาน ฝ้า

ข. เครื่องบน จั่ว หน้าจั่ว ชื่อ ไม้ตั้ง จันทัน กันแฉง ออกไก่ กบหู ตะเข้ ไม้ปรือ ตะเข้สาน ตะเข้วาง

จากตัวอย่างข้างต้น คำในข้อ (4. ก) เป็นคำเรียกหลังคาและฝาผนังของบ้าน ตัวอย่างข้อ (4. ข) เป็นคำเรียกวัสดุที่ใช้ในการทำหลังคาบ้าน คำเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความละเอียดอ่อนในการสร้างที่อยู่อาศัยของคนไทย ออกไก่ กบทุ ตะเข้ ตะเข้ราง สันตะเข้ ไม้ข้างควายและไม้เสียบหนู คำเหล่านี้เป็นการนำชื่อสัตว์ เช่น ไก่ กบ จระเข้ ควายและหนูเป็นต้น มาตั้งชื่อส่วนต่างๆ ของหลังคาบ้าน

(5) ก. ประตู หน้าต่าง สิ่งหัตถุหรือสิ่งหัตถุ พระแกล หน้าต่างบานเกล็ด หน้าต่างบานเลื่อน

ข. กรอบเช็ดหน้า บานกบ วงกบบานหน้าต่าง บานประตู ออกเลา ไบดาล ลูกฟัก ธรณี บังตา ไม้แม่

ตัวอย่างคำข้อ (5.ก) เป็นชื่อของประตูและหน้าต่าง ตัวอย่างคำข้อ (5.ข) เป็นชื่อของส่วนประกอบของหน้าต่างและประตู ตัวอย่างคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เรือนไทยจะต้องมีประตูและหน้าต่างจำนวนมากเพื่อให้สามารถระบายอากาศและลมโกรกได้ดี นั่นคือ เอกลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของเรือนไทย

เปรียบเทียบวัฒนธรรม เครื่องนุ่งห่ม อาหาร และที่อยู่อาศัยของไทยและเกาหลี

เครื่องนุ่งห่ม อาหารและที่อยู่อาศัย เป็นปัจจัยสามประการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และลักษณะวัฒนธรรมของปัจจัยทั้งสามประการที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาเกาหลีสามารถเปรียบเทียบได้ดังต่อไปนี้

1. วัฒนธรรมเครื่องนุ่งห่ม

เสื้อผ้าซึ่งเป็นเครื่องนุ่งห่ม นอกจากเป็นสิ่งปกปิดร่างกายแล้ว ยังเป็นสิ่งที่แสดงถึงมารยาทและเสริมเสน่ห์ของ ผู้สวมใส่ได้อีกด้วย วัฒนธรรมด้านเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยและเกาหลีนั้นสามารถเปรียบเทียบได้ดังต่อไปนี้

(1) หมวกหรือผ้าที่ใช้สำหรับปิดคลุมศีรษะทั้งของชนชาวไทยและชาวเกาหลีมีชื่อเรียก

ที่หลากหลายเหมือนกัน สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะโครงสร้างทางสังคม สภาพภูมิอากาศและเงื่อนไขการดำรงชีวิตของผู้คนในสังคมของทั้งสองประเทศได้ การสวมหมวกของชาวเกาหลีที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะสังคมชนชั้น ได้แก่ **갓 [gat] 감투 [gamtu]** เป็นต้น และหมวกที่สวมเพื่อป้องกันแสงแดดและความหนาวเย็น ได้แก่ **삿갓 [satgat] 갈모 [galmo]** เป็นต้น ในขณะที่คนไทยสวมหมวกเพื่อป้องกันแสงแดดและลม ได้แก่ **ผ้าโพก ผ้าคลุมผม** สำหรับหมวกของพระมหากษัตริย์และเชื้อพระวงศ์ เรียกว่า “พระมาลา” หรือ “พระเกี้ยว” นอกจากนี้ในสังคมไทยใช้หมวกในการประกอบการแสดงที่เรียกว่า “เทริด”

(2) เสื้อผ้าที่ชาวเกาหลีสวมใส่ใน การสวมใส่เสื้อผ้าขึ้นอยู่กับปัจจัยทางอากาศ เนื่องจากประเทศเกาหลีอยู่ในเขตอากาศหนาว จึงต้องมีสิ่งปกคลุมร่างกายจำนวนมาก ดังนั้นในภาษาเกาหลีจึงปรากฏคำเรียกเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มเป็นจำนวนมาก และมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะอากาศหนาว แต่ประเทศไทยเป็นอาณาเขตที่มีอากาศร้อน การใช้เสื้อผ้าของชนชาวไทยไม่มากเท่าชนชาวเกาหลี คำเรียกเสื้อผ้าเหล่านั้นก็มีความเกี่ยวข้องกับลักษณะอากาศที่ร้อน การใช้รองเท้าสวมใส่ก็เช่นเดียวกัน ในประเทศเกาหลีมีอากาศหนาว คำที่เกี่ยวข้องกับรองเท้าจึงมีความหลากหลายมาก และการใช้รองเท้าต่างๆ ขึ้นอยู่กับบทบาทและสถานภาพทางสังคมของชนชาวเกาหลี ในขณะที่ประเทศไทยนั้น วัฒนธรรมด้านการใช้รองเท้าไม่มีความเด่นชัดเหมือนประเทศเกาหลี แต่จะมีความเด่นชัดในประเด็นเครื่องแต่งกายของพระภิกษุสงฆ์ เนื่องจากประเทศไทยเป็นสังคมพระพุทธศาสนา

2. วัฒนธรรมอาหาร

อาหารหลักของชาวเกาหลี คือ ข้าว กิมจิ และขนมตอก ในขณะที่ประชาชนชาวไทยมีอาหารหลักคือ ข้าว ปลา ขนมและผลไม้ สามารถเปรียบเทียบวัฒนธรรมอาหารของชนชาวไทยและเกาหลีได้ดังต่อไปนี้

(1) ชื่ออาหารของชาวเกาหลีนั้นแสดงให้เห็นว่าข้าวเป็นส่วนประกอบหลักของอาหารเหล่านั้น การเรียกชื่ออาหารมีตั้งแต่ข้าวเปลือก ข้าวสาร จนกระทั่งเป็นข้าวสวย แต่ในภาษาไทยใช้คำว่า “ข้าว” เพียงคำเดียว นอกจากนี้ในภาษาเกาหลีแสดงให้เห็นถึงความยากลำบากและความไม่อุดมสมบูรณ์โดยบอกถึงวิธีการหุงข้าว เช่น **강다짐** [gangdajim] **매나니** [maenani] **소금엿밥** [sogeumetbap] **대궁밥** [daegungbap] เป็นต้น ในขณะที่ภาษาไทยไม่ปรากฏคำลักษณะเช่นนี้ [8]

(2) สำหรับฤดูหนาวในประเทศเกาหลีนั้น ปรากฏชื่อภูมิจุฑีที่หลากหลาย ซึ่งแสดงถึงวัตถุดิบที่ใช้และลักษณะการหมักดอง วัฒนธรรมการหมักดองปลาและกุ้งนั้นเป็นเอกลักษณ์ทางอาหารเกาหลีอย่างหนึ่ง อวัยวะเกือบทุกส่วนของปลาสามารถนำมาหมักดองเพื่อประกอบเป็นอาหารได้ แต่ในภาษาไทย ได้แสดงให้เห็นว่าปลาเป็นอาหารหลักของชนชาวไทย นอกจากนี้ยังปรากฏคำว่า “แกง” และ “ต้ม” อีกเป็นจำนวนมาก ในภาษาไทย คำว่า “กินข้าวกินปลา” เป็นคำกล่าวที่สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมด้านอาหารของไทยว่ามีข้าวและปลาเป็นอาหารหลักของคนไทย

(3) เนื้อเป็นอาหารที่สำคัญของชาวเกาหลี ซึ่งมีการแบ่งปันกันรับประทาน ชาวเกาหลีได้นำเนื้อนั้นมาทำเป็นต้มจืดหรือน้ำซุปร โดยเฉพาะเนื้อวัว สามารถนำมาปรุงอาหารได้เกือบทุกส่วน ดังนั้น จึงมีคำเรียกชื่ออาหารต่างๆ ที่หลากหลาย ในขณะที่สังคมของชนชาวไทยมีอาหารประเภทต้ม แกง ยำ ขนมและผลไม้หลากหลายชนิด

(4) ชื่อเรียกอาหารหรือคำเรียกอาหารในสังคมไทย มีการจัดระดับอาหารและคำเรียกชื่ออาหารของพระมหากษัตริย์ พระภิกษุสงฆ์ และบุคคลทั่วไปที่แตกต่างกัน แต่สังคมของชาวเกาหลีนั้นมีคำลักษณะเช่นนี้ปรากฏไม่มากนัก

3. วัฒนธรรมที่อยู่อาศัย

เนื่องจากประเทศไทยและเกาหลีมีลักษณะสภาพอากาศที่แตกต่างกัน การสร้างที่อยู่อาศัยจึงเกี่ยวข้องกับเรื่องทำความอุ่นและการสร้างหน้าต่างเพื่อให้ลมโกรกได้สะดวก ลักษณะการสร้างที่อยู่อาศัยของชนชาวไทยและเกาหลีสามารถสรุปได้ดังนี้ [9]

(1) การสร้างที่อยู่อาศัยของชนชาวเกาหลี เรียกชื่อตามวิธีการสร้างและลักษณะที่สร้าง โดยเฉพาะการเรียกชื่อตามวัสดุการสร้างหลังคา ในขณะที่การสร้างที่อยู่อาศัยของชนชาวไทยเรียกชื่อตามสถานภาพทางสังคมของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะการสร้างที่อยู่อาศัยของพระมหากษัตริย์ขุนนาง พระภิกษุสงฆ์และประชาชนทั่วไปมีชื่อเรียกที่หลากหลายกว่าภาษาเกาหลี

(2) การสร้างบ้านของชาวเกาหลีจะสร้างในลักษณะพื้นบ้านเตี้ยหรือติดดิน ในขณะที่สังคมไทยนิยมสร้างแบบยกพื้นให้สูง และอาจสร้างที่อยู่บนผืนน้ำ ในภาษาเกาหลีมีคำเรียกที่เกี่ยวข้องกับรั้วเป็นจำนวนมาก ในขณะที่ภาษาไทยปรากฏคำที่แสดงถึงโครงสร้างส่วนบนของบ้านและช่องต่าง ๆ ของบ้าน

(3) ในภาษาเกาหลีมีคำที่เกี่ยวข้องกับหลังคาบ้าน ซึ่งเป็นวัสดุหลักที่ใช้มุงหลังคา คือ กระเบื้อง นอกจากนี้ ยังมีคำเรียกเกี่ยวกับประตูและหน้าต่างที่หลากหลาย สำหรับในภาษาไทยนั้น หลังคาบ้านส่วนใหญ่ใช้วัสดุคือไม้ ซึ่งมีคำเรียกชื่อไม้มุงหลังคาที่หลากหลายกว่าภาษาเกาหลี และมีการนำชื่อสัตว์มาประสมเพื่อเป็นชื่อเรียกประตูและหน้าต่างอีกด้วย นอกจากนี้ บ้านหรือเรือนไทยจะต้องสร้างให้มีการระบายลมและอากาศได้ดี จึงปรากฏคำที่เกี่ยวข้องกับหน้าต่างและประตูเป็นจำนวนมากเช่นกัน

สรุป

บทความนี้ได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาที่ปรากฏในวัฒนธรรมเครื่องนุ่งห่ม อาหาร

และที่อยู่อาศัย ในภาษาไทยและภาษาเกาหลี โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อเหมือน และข้อแตกต่างของทั้งสองภาษา ผลจากการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

ด้านวัฒนธรรมเครื่องแต่งกาย สังคมเกาหลี ใช้หมวก และการเรียกชื่อของหมวกนั้น เรียกตามสถานภาพของผู้สวมใส่และการนำไปใช้ นอกจากนี้ยังมีรองเท้าหลากหลายชนิดที่เป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายของชาวเกาหลี แต่สำหรับสังคมไทย เนื่องจากเป็นเขตอากาศร้อน ดังนั้น การใช้หมวกก็เพื่อป้องกันแสงแดด ซึ่งนอกจากหมวกแล้วยังใช้ผ้าในการปิดคลุมศีรษะได้อีกด้วย ด้วยเหตุนี้ คำเรียกหมวกหรือผ้าที่ใช้ปิดคลุมศีรษะจึงหลากหลาย และสำหรับพระมหากษัตริย์หรือเชื้อพระวงศ์ มีคำราชาศัพท์สำหรับเรียกหมวก ส่วนเสื้อผ้านั้น เสื้อผ้าสำหรับพระมหากษัตริย์ เชื้อพระวงศ์ และพระภิกษุสงฆ์มีการใช้คำราชาศัพท์ที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ด้านวัฒนธรรมอาหาร สังคมเกาหลีมีข้าวและกิมจิเป็นอาหารหลัก ดังนั้น คำศัพท์ด้านอาหารที่ปรากฏจึงแสดงให้เห็นถึงส่วนประกอบของอาหารว่ามีข้าวเป็นหลัก แต่สังคมไทยนั้น มีข้าว ปลา ขนมและผลไม้เป็นอาหารหลัก คำเรียกอาหารจึงมีคำว่า ปลาและแกงปรากฏเป็นจำนวนมาก

สำหรับสังคมเกาหลีนั้น เนื้อวัวเป็นอาหารที่มีค่ามาก ดังนั้น อวัยวะทุกส่วนของวัว จึงนำมาประกอบอาหารได้ ส่วนสังคมไทยนั้น คำเรียกอาหารสำหรับพระมหากษัตริย์ เชื้อพระวงศ์ และพระภิกษุสงฆ์ใช้คำเรียกที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ด้านวัฒนธรรมที่อยู่อาศัย บ้านของชาวเกาหลีใช้คำเรียกตามวิธีการสร้างและลักษณะของบ้าน ซึ่งมีชื่อเรียกจำนวนมาก ในขณะที่ชื่อเรียกบ้านของชนชาวไทยเรียกตามสถานภาพของผู้ที่อยู่อาศัย บ้านนั้นๆ นอกจากนี้บ้านของชาวเกาหลียังเรียกชื่อตามวัสดุในการสร้างหลังคาอีกด้วย ส่วนสังคมไทยมีคำเรียกส่วนต่างๆ ของบ้านที่สะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยมีการสร้างบ้านแบบยกพื้น และสร้างบ้านบนน้ำ ในภาษาเกาหลีมีคำศัพท์ที่แสดงถึงรั้ว และกำแพงบ้าน แต่ในภาษาไทยปรากฏส่วนประกอบด้านบนของตัวบ้าน และการสร้างช่องลมเป็นจำนวนมาก

ภาษากับวัฒนธรรมมีความเกี่ยวข้องกันมาก การที่จะเข้าใจถึงวัฒนธรรมของประชาชนในสังคมต่างๆ ได้ดี จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจถึงภาษาของชนในสังคมนั้นๆ ด้วย บทความนี้จะเสนอประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับชาวเกาหลีที่ศึกษาภาษาไทย ในขณะที่เดียวกันก็เป็นประโยชน์ต่อชนชาวไทยที่ศึกษาภาษาเกาหลีด้วยเช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

- [1] 강신항. (1987). 증보판 훈민정음연구. 성균관대학교 출판부.
- [2] อุดม วโรตม์ลิขิตดี. (2513). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงสภา.
- [3] พวงผกา คุโรวาท. (2532). ศิลปะและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- [4] 남기탁외. (2001). 국어와 민족문화. 도서출판 북스힐.
- [5] 이미향. (2003). 한국의 언어문화. (제 2단원 43-82). 경북대학교 출판부.
- [6] นววรรณ พันธุมธา. (2547). คลังคำ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์.
- [7] ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- [8] 전정례. (1999). 언어와 문화. 도서출판 박이정.
- [9] 정정덕. (2001). 말] 사람] 삶. 중문출판사.